

Maceranı Kendin Seç-5

KORSAN ADASI

Iván Babiano Nieto

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2015
Yeni Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2024

MACERANI KENDİN SEÇ - 5

Korsan Adası

Iván Babiano Nieto

Özgün adı: Illa Pirata

Tú Decides la Aventura

ISBN: 978-975-999-808-0

© Metin: Iván Babiano Nieto

© İllüstrasyonlar: Alberto García Ayerbe

© Editorial Hidra S.L.

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Filiz Çiçek Bil

Çeviren: Ceren Kıran

Düzeltili: Ergül Karakaya

Son okuma: Aslı Onat

Grafik uygulama: Merve Döğër İnceoğlu

Baskı ve cilt: **MİLBA MATBAACILIK YAYINCILIK**
KAĞITÇILIK San. ve Tic. Ltd. Şti.

Matbaa Sertifika No: 77090

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 544 66 68 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70

Yayınevi Sertifika No: 49238 info@beyazbalina.com.tr

Maceranı Kendin Seç - 5

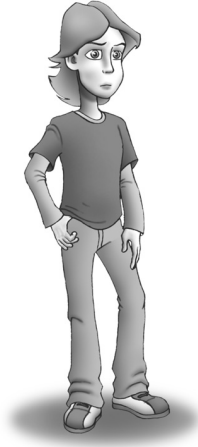
KORSAN ADASI

Iván Babiano Nieto

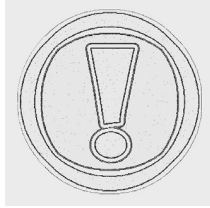
Resimleyen: Alberto García Ayerbe

Çeviren: Ceren Kıran

UYARI

Bu kitabı sıradan bir kitap gibi okuma. Bazen senden, maceranın seyrini etkileyecek bir karar vermek istenecektir. Bu kitapta, macerayı kendin seçeceksin. Bazı kararlar alman gerekecek ve bu kararlar doğrultusunda ya hedefine ulaşacak ya da başarısız olacaksın.

Güneş gökyüzünde parlıyor, deniz çarşaf gibi durgun. Hafif dalgalar gemiyi yavaşça sallıyor. Ancak uzaktaki bulutlar o gece fırtına çıkacağını gösteriyor.

“Şunu gördünüz mü, profesör?” diyorsun yanındakine.

Konuştuğun kişi ufka bakıp şüphelerini doğruluyor.

Bıkkınlıkla iç çekip, “Sanırım hareketli bir gece bizi bekliyor,” diyor “neyse, çok fazla hareket olmasın da uyuyabilelim bari...”

Bunu söyledikten sonra dönüp, hazırlıklar hakkında konuşmak için kaptanın yanına gidiyor.

Doğrusu yolculuğun zorlukları pek umurunda değil, tarih profesörüne bu macerada eşlik edebildiğin için mutlusun. Profesör, Kolomb Öncesi Amerikan Kùltürleri alanında bir uzman ve sen onun en sevdiği öğrencisin. Sınıfın en çalışkanı ya da derse en çok katılanı olduğundan değil, seni sevmesinin sebebi, macera severlere özgü o meraka sahip olman. Bu tuhaf görevde de senin gibi meraklı birinin yardımına ihtiyacı var.

Kaptan, “Evlat, buraya gel!” diyerek seni çağırıyor ve daldığın düşüncelerden sıyrılıyorsun.

Hemen oraya doğru ilerliyorsun. Kaptanın yanında Profesör Ray var ve görünüşe göre önemli bir şey tartışıyorlar.

“Sanırım yarın aradığımız adaya ulaşacağız.”

“Emin misiniz, Kaptan?” diyor profesör. “Ya ufuktaki fırtına?”

Kaptan, “O bir fırtına değil,” diyerek yanıtlıyor.

"Rüzgârla hareket etmiyor. Yağmur bulutuna pek benzemiyor. Sabit bir noktada öylece duruyor, biraz uzaklaşınca kayboluyor."

"Duman gibi mi?" diye soruyorsun.

"Evet. Ama çok garip bir duman."

Profesör Ray, "Ada o dumanın içinde olmalı," diye mırıldanıyor.

"Niye öyle söylüyorsunuz?" diye soruyorsun merakla.

Profesör omuz silkerek, "Duman bir yerden geliyor olsa gerek," diye cevaplıyor. "Denizin ortasında yanan bir şey olamayacağına göre, ada orada olmalı."

"Başka ihtimaller de var, deniz altındaki bir volkan kuyusu olabilir, mesela," diyorsun.

Profesör, "İncelemek için yaklaşmamız gerek," diyor.

Kaptan pek memnun görünmüyor. Gemisini tehlikeye atmaktan korkuyor ama yolculuğun parasını profesör ödediği için kabul etmekten başka çaresi kalmıyor. Konuşma bittikten sonra Profesör Ray ile beraber yemek yemek için kamaraya iniyorsunuz. Gitgide yaklaşan duman bulutu nedeniyle biraz endişelisin fakat yemek yerken başka bir şeyler düşünmek istediğinden, görevinizin amacıyla ilgili konuşmaya çalışıyorsun.

"O ada neden bu kadar önemli, Profesör?"

"Söylemiştim sana, o adada La Misionera'nın efsanevi hazinesi saklı."

"La Misionera mı?"

Profesör açıklıyor. "16. yüzyılda kaybolan bir İspanyol

gemisi. Yeni Dünya'ya Katolik inancını getiren birçok misyoneri taşıdığı için bu isim verilmiş."

"İçinde hazine mi varmış?"

"Evet, seyahatlerinden birinde gemi, bugün Venezüella olan kıyıları keşfediyordu. İçindeki misyonerler karaya indi ve Orinoco Nehri'nin kenarındaki vadide, ormanın içine doğru ilerlediler. Orada ilkel bir kabile buldular ancak kabilenin büyük bir sırrı vardı."

"Neymiş o?" diye soruyorsun ilgiyle.

"Yerliler görünüşte fakir olmalarına rağmen çok sayıda altın heykelcik saklıyordu. O dönemin İspanyolları için bu çok şaşırtıcıydı çünkü kabilenin bu heykelcikleri yapabilecek teknolojisi ya da aletleri yoktu."

"Belki de onlar yapmamıştır," diye yorumda bulunuyorsun.

"Kesinlikle. Herkes öyle düşündü. Belki savaşla ya da ticaretle başka bir kabileden alıp getirmişlerdi. Fakat o kıtadaki başka hiçbir kabilede benzer heykelcikler bulunamadı."

"O halde nereden bulmuşlar?" diye merakla soruyorsun.

Profesör anlatmaya devam ediyor. "Yerlilerin dediklerine göre denizin ortasındaki bir adada yaşayan atalarının yadigârıymış."

"İspanyollar da buna inanmış mı?"

"Bazıları inanmamış, özellikle misyonerler."

"Neden?"

“Onların tek amacı yerlilere kendi dinlerini kabul ettirmektir. Ayrıca seyahati yöneten onlardı ve heykelciklerin eritilip İspanya’ya gönderilmesini emrettiler. Fakat o altınlar İspanya’ya hiç ulaşmadı.”

Profesör Ray, bardağından bir yudum su içiyor. Tarih seni cezbediyor, hazineye ne olduğunu öğrenmek istiyorsun, o yüzden anlatmasını rica ediyorsun.

Profesör bildiklerini paylaşıyor. “Denizciler altınla beraber bir sürü yerliyi gemiye bindirince bir kargaşa yaşanmış. Hazineyi krala götürmek yerine, kendilerine saklamak isteyen birçok kişi varmış. Yerlilere işkence etmişler, bahsettikleri adanın nerede olduğunu söyletmeye çalışmışlar çünkü orada daha fazla altın olduğuna inanıyorlarmış.”

“Yerliler söylemiş mi peki?”

“Başka çareleri kalmamış,” diyor profesör. “Ölene kadar işkence görmüşler ama ölmenden önce de hazineyi lanetlemişler.”

“Ne laneti?”

“Şöyle bir şey: Altın arayan o ağgözlüler bir daha yürüyemesin, bir daha konuşmasın ve bir daha asla huzur bulamasınlar.”

“Lanet doğru çıkmış mı?”

Profesör cevabını bilmediği bir soru karşısında hep yaptığı gibi omuz silkerek, “Bilinmiyor,” diye yanıtlıyor. “Gemi denize açılmış ve bir daha dönmemiş. Bana kalırsa efsanedeki adayı buldular.”

“Ve biz de oraya gidiyoruz!”

“Kesinlikle. Şimdi uyu. Duman bulutunu bu gece aşacağımızı ve yarın adayı göreceğimizi umuyorum. Adanın yerini gösteren o eski haritaları çözmek için ne çok uğraştım, bilemezsin. Umarım hesaplarım doğrudur.”

Moral vererek, “Öyle olduğuna eminim,” diyorsun.

“İyi geceler,” diyor ve ışığı söndürüyor.

“İyi geceler, profesör.”

Sabah gürültü patırtıyla uyanıyorsun. Gözlerini açıp etrafa bakıyorsun. Profesörün yatağı boş. Kamarada yalnızsın. Yerinden kalkıp giyiniyorsun ve güverteye çıkan merdivenleri aceleyle tırmanıyorsun. Yolda kimseyle karşılaşmamış olmana şaşıırıyorsun. Ayrıca gürültüler aniden kesiliyor. Güverteye çıkınca güneşten gözlerin kamaşıyor, ellerinle gözlerini kapatıyorsun.

“Profesör?..” derken sorun yarım kalıyor. Güçlü bir el arkandan seni yakalıyor ve boynuna bıçak dayıyor.

Kurtulmaya çalışıyorsun ama bıçak boğazına dayanmış durumdayken bir kadın kulağına fısıldıyor:

“Aklından bile geçirme, evlat. Senden daha zekilerini, daha gençlerini öldürdüm. Senin işini bitirirsem pişman olacağımı sanma.”

Profesör Ray, “Bırakın onu!” diye bağııyor.

Başka bir tok ses, “Kes sesini, onu rehin alıyoruz,” diyor.

“Onun bu işle bir alakası yok. İstedığınız kişi benim. Bırakın gitsin!”

“Artık kimseye ihtiyacımız yok,” diye lafını kesiyor kadın. “Bizi adaya kadar getirdiniz, bana kalsa sizi çoktan denize atardım.”

“Sessiz ol, Shira!” diye bağılıyor tok sesli adam.

Etrafına daha dikkatli bakıyorsun. Gözlerin ışığa alışınca daha rahat görüyorsun. Profesörün yanında ondan daha uzun boylu, sinsi görünümlü bir adam duruyor. Üzerinde uzun, koyu renk bir palto var ve garip bir gözlük takmış. Yaşı geçkin gibi ama oldukça güçlü bir adam. Şekilli bir sakalı, gür bıyıkları, tek kulağında bir sürü küpesi var. Ama kuşkusuz en dikkat çeken simsiyah gözlükleri. O gözlüklerle görebilmesi şaşırtıyor seni, bir de lastik bir iple boynuna geçirmesi... Güvertenin diğer tarafında kaptan ve tayfanın geri kalanı duruyor. Hepsi bir köşede, silahlı adamlar tarafından tutuluyor. Sağında seninle konuşan kadını görüyorsun. Uzun boylu, esmer, güzel fakat olduğu yere gelebilmek için çok mücadele etmiş gibi yüz hatları sert bir kadın. Kafasında korsan sembolleri olan bir bandana var.

“Korsanlar!” diye düşünüyorsun panikle. Geminizin saldırıya uğradığını şimdi anlıyorsun ama neden?

Kadın senin aklını okumuş gibi şöyle diyor:

“Merak etme evlat, aslında kimseye zarar vermek istemiyoruz. Şimdilik... Sadece hazineyi istiyoruz.”

“Hazine mi?” diye kekeliyorsun.

Kara gözlüklü adam, “Bilmiyormuş gibi davranmayın!”